

SCI-FI HORROR FANTASY

NA HROBY

POVIEDKY O ŽIVOTE, SMRTI A KREKKEJ HRANCI,
KTORÁ ICH ROZDELAJE

NA HROBY

**antológia českých a slovenských
poviedok**

Zostavil:
Mark E. Pocha

NA HROBY
antológia českých a slovenských poviedok

Zostavil:
Mark E. Pocha. 2014

© HYDRA 2014

Návrh obálky a ilustrácie: Martin Cuco Luciak, 2014

Autori:
Jiří W. Procházka, Dušan Fabian, Jan Kotouč, Petra Slováková,
Janko Iša, Katarína Soyka, Lenona Štiblaríková, Hanina Veselá,
Honza Vojtíšek, Josef Horký, Mark E. Pocha

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová
Český jazyk: Tomáš Dostál
Slovenský jazyk: Lenka Košová

Vydalo:
Vydavateľstvo Hydra, Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené
6. publikácia, prvé vydanie 2014

ISBN 978-80-89672-27-1

OBSAH

Pamätajte na svojich mŕtvych	4
Máme to v krvi	9
Manifest	55
Pŕání smrti	59
Freska	87
Ex Luna, annihilatio	111
Trochu jiná smrt	154
Strýček	175
Mladuchy na zabitie	187
Drabble Mix	200
Strážcovia galaxie	203
Prechádzka medzi náhrobnými kameňmi	213

PAMÄTAJTE NA SVOJICH MŔTVYCH

(namiesto predslovu)

Mark E. Pocha

Existuje miesto, pokojné a tiché, ako stvorené na dlhé prechádzky alebo posedenia nad dobrou knihou.

Cintorín. Podzemné mestečko mŕtvych.

Len čo prekročíte jeho brány, dýchne na vás svojou nezameniteľnou, magickou atmosférou: drevené kríže a kamenné náhrobky sa krčia v škvŕnitých tieňoch starých stromov, brečtanom obrastené krypty napínajú svoje šedé krky k blankytnej oblohe, po ktorej lenivo pláva osamelý mráčik, pozostalí trúchlia nad stratou svojich blízkych...

A potom sa zvečerí.

Súmrak s fialkastým, snovým nádychom padá na miesto posledného odpočinku ako zamatová prikrývka. Tu a tam niekto zažína sviecu či kahanec, ale pomaly sa aj posledný z návštevníkov poberá na odchod.

Stmieva sa čoraz viac a čoraz naliehavejšie...

Ideálny čas usadiť sa s poduškou na lavičke, vytiahnuť baterku a nalistovať prvé stránky antológie plnej mrazivých príbehov českých a slovenských autorov o tenkej (a krehkej) hranici medzi životom a smrťou. Príbehov, v ktorých mŕtvi vstávajú z hrobov. Príbehov, v ktorých živí podlaňnú krvavému šialenstvu. Príbehov, v ktorých sa to hemží padlými anjelmi a úskočnými démonmi, prekliatimi relikviami, pomstychtivými duchmi, vyvrhnutými vnútornosťami a...

Otvoríte knižku. Začítate sa. Dosiaľ je to v poriadku.

Tu sa náhle zdvihne vietor, unáša chodníkmi javorové a gaštanové listy, ktorých šuchot – len sa pozorne započúvajte – znie celkom ako šepot ľudských hlasov.

Hlasov tých, čo nie sú viac medzi nami.

Mykne vás, lebo kdesi vpredu, kúsok vpravo, v tme, sa čosi pohlo. Zamierite baterkou tým smerom: kužel svetla odhalí hrudky padajúce z hrebeňa kopčeka hliny navýšenej pri naklonenom kríži s nečitateľným menom.

Samozrejme, už dávno neveríte na strašidlá. Z viery v nadprirodzené javy ste vyrástli, keď ste mali osem. Ale ešte stále sa radi bojíte, stále vás teší, keď vám kniha alebo film dokáže privodiť zimomriavky.

Koniec koncov, práve preto ste tu.

Keď z kopčeka zeminy vyrazí ruka kostlivca, v hrdle vám zamrie výkrik.

Vtom sa s hrmotom poodsunie žulová doska na zanedbanom detskom hrobe niekoľko metrov vľavo a ruka s baterkou vám samovoľne švihne tým smerom. Z hrobu sa vyvalí mračno hnilobného zápachu.

A za ním...

Svetlo baterky poskakuje hore dolu, ako sa vám trasú ruky.

Mnohé ďalšie hroby naokolo upadli do zabudnutia a spolu s nimi tí, ktorých kosti v nich práchnivejú. Nik si na nich nespojenie – na ich mená, úsmevy, farbu očí, spôsob reči...

Akoby nikdy ani neexistovali.

Lenže to nie je pravda.

Preto pamätajte na svojich mŕtvych...

Lebo oni určite budú pamätať na vás.

Autori:
Jití W. Procházka
Dušan Fabian
Jan Kotouč
Petra Slovákova
Janko Lša
Katarina Soyka
Lenona Štiblaríková
Hanina Veselá
Honza Vojtišek
Josef Horký
a Mark T. Pocha

Ilustrácie:
Martin Suco Luciak

MÁME TO V KRVI

Hanina Veselá

„Miluji svou práci. Zavírám oči a zase je otevírám. Tančím mezi střepy rozbítených vitráží, vdechuji přepálený vosk, poslouchám ticho a vidím tmu. Celou svou myslí vstřebávám okolní prostor, do mozku zapisuji každý detail, dokud nenaleznu zvolený cíl.

Následuje krok dva. Identifikace a odhad protivníka. Proplétám se stíny, a když se mi chce, přistupuji na jeho hru. Většinou se mi chce. Více světla, více zábavy.

Práci je třeba vykonávat nejen dobře, ale také efektivně. To už mám protivníka tam, kde ho potřebuji mít. A jestli ho tam nemám, tak to znamená jediné: Jsem mrtvá a není co řešit.

Poslední krok je nejsnazší – zasadit smrtelnou ránu a příliš nezdupit Modrovouse.

Je to úžasná zbraň. Dlouhá a robustní, s temně modrou čepelí. Dnes už se takové nedělají.“

Gabriela Schwarzová

I. Svatá bojovnice

Z úvah mě vyrušilo zaklepání. „Vstupte, je otevřeno!“ houkla jsem a vypustila z úst šedavý obláček.

Ve dveřích se objevil vrásčitý obličej svatého bratra. Teplá vlněná kutna, věkem ohnutá ramena, úplně holá hlava a všudypřítomný meč za pasem. Jonáš, vzpomněla jsem si na jméno. Místo, aby šel dál, zůstal na mě civět. Chyba. Nedíval se na mě, ale za mě, přede mne a vůbec všude tam, kde jsem měla rozložené papíry. Svěsil spodní ret a pozdrav mu zadrhl na rtech.

„Neostýchej se, bratře. Nemám tu nic zakázaného. Všechny ty kresby jsem zdědila po otci.“

Zhasila jsem útlou cigaretu, výkřik poslední módy, a namířila prázdným náustkem na první črtu. Šlo o plánek jistého nehos-
tinného místa.

„Tohle nakreslil, když jsem byla malá. Tahle,“ zvedla jsem další náčrtek, „ta je nová. Většina jich je nových.“ Přelétla jsem zrakem po monstrech, které můj otec poslal do nebytí. Zastavila jsem se až na nejdivnější z kreseb. Ukazovala náš svět a svět démonů jako dva protipóly.

Znala jsem ten obrázek, ale čáry spojující oba světy tam táta musel dokreslit těsně před svou smrtí. Zřejmě symbolizovaly cesty, které démoni k přenosu k nám používali. Otec byl dlouhé roky oblíbencem na císařském dvoře, měl tu své komnaty a udržoval úzké přátelství s císařovnou a jejím synem, korunním princem. Všichni tu byli přesvědčení, že podcenil svého protivníka a zaplatil za to. Věřili tomu, přestože věděli, jaký byl šermíř. On byl ale také filosof, zajímal se o svět démonů a jeho hierarchii. Nikdo mi nevymluví, že v jeho smrti vězí něco víc. Ta odpověď musela ležet někde tady, v otcových zámeckých komnatách - v těch kresbách. Ale dnes ji zřejmě nenaleznu.

Vstala jsem z podlahy a oprášila si kolena. „Co tě za mnou přivádí, bratře?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Jeho Eminence má nepříjemnou návštěvu, paní Gabrielo,“ zněla spěšná odpověď.

Pořád si na mě nezvykli. Táta byl osobnost. Pro mě, dědičku atranového meče, nebude snadné získat jeho autoritu.

„Někdo ruší kardinála při mši?“ Trochu mě to překvapilo, temné síly se těmhle místům většinou vyhýbají.

Ze zámku, kde se po část roku zdržoval císařský dvůr, vedla do kostela podzemní chodba. Vyhrnuli jsme se z ní, bratr Jonáš ve své kutně, já v obleku z černé kůže, s pláštěm přes ramena a křížem okolo krku. Tentýž znak jsem měla vyšitý na plášti. Za pasem se mi houpal Modrovous. Černé vlasy jsem měla smotané do drdolu, aby mi v boji nepřekážely. Moje bílá pleť díky tomu působila ještě bledší. Prokletí Sněhurek.

Není to ani měsíc, co táta umřel, a už mi říkají Svatá Gabriela.

Zvolna jsem pokračovala hlavní z chrámových lodí. Bratr Jonáš klapal střevisi hned za mnou.

Na oltáři hořely svíce. Už brzy je nahradí umělé osvětlení. A jednou možná můj meč nahradí pistole s atranovými náboji. Žijí v hektické době, všechno se mění.

V mihotavém světle voskovic stály dvě řady lavic. Víc než polovina z nich byla obsazená. Oltář a vysoké břevno s ukřížovaným leželi ve stínech. V postranní chrámové lodi se nacházela kaple panny Marie.

Dvořané se oblékají občas dost výstředně; mužík, který ke mně přitancil, však předčil veškerá očekávání. Na sobě měl frak a v rukou držel vycházkovou hůlku a cylindr. To bylo v pořádku. Co už ale v pořádku nebylo, byla kompozice barev. Jeho šaty se skládaly ze dvou stejně velkých kusů černé a bílé látky a pokrývka hlavy, kterou držel v podpaží, byla červená.

„Le Menteur, prosím,“ představil se cizinec a černobílou hůlkou s rudým koncem ukázal do uličky. Musel to být někdo z okruhu císařovny. „Hledáte démona, dámo v černém? Je tam, kde všichni pekelníci. U kardinála.“

Jmenovaný mířil přímo k nám. Jeho vysokou šarlatovou postavu nešlo mezi tmavými fraky pánů a nabíranými sukněmi

dam přehlédnout. Bratr Jonáš mu pokynul na pozdrav, a když se nedočkal odezvy, připojil se k ostatním bratřím.

„Jsem rád, že jste tu!“ obdařil mne nacvičeným úsměvem prelát. Přítomnost démona ho nevyváděla z míry. „Ty zrůdy se stávají čím dál nestydatější. Ani na nejsvatějších místech nejsou mé ovečky v bezpečí.“

Čekal, že prokážu zbožnost a políbím jeho prsten, jenomže já na takové projevy nikdy nebyla. Pouze jsem nabízenou dlaň stiskla. Dlouze a pevně. Od takto prezentujících se lidí lze čekat cokoli. Nedělala jsem si iluze, že bych za těch pár týdnů, co jsem opustila zdi kláštera, mohla znát císařův dvůr nazpaměť.

Kardinál byl ale názoru, že jeho jméno za zapamatování stojí. „Dábel nalezně cestu i do rajsých zahrad,“ ťuknul hůlkou o zem stále přítomný Le Menteur a mně neuniklo, jak divně se při těch slovech prelátovy zaleskly oči.

„Kde ho máte... Vaše Eminence?“ doplnila jsem, zatím ještě zdvořile.

„Před oltářem. Ale... nesmíte mu zkřivit jediný vlas. Je to můj syn,“ přiznal s ledovým klidem.

Začínalo to být docela zábavné. Odkdy mívají kardinálové syny? To se papeži líbit nebude. Kdepak k takovému hříšku asi přišel? Podívala jsem se na něj znovu a podrobněji.

Vznešená, aristokratická tvář lemovaná kaštanovými vlasy. Čekala bych, že bude starší. Souměrnost jinak pohledného obličje rušily oči. Jejich majitel na nás, zjevně pouhé červy, pohlížel spatra.

„Je to veřejné tajemství,“ vmísil se do debaty opět pan Le Menteur.

Kývla jsem, že rozumím.

„Snažně vás o to prosím,“ kardinál se mírně předklonil. Až dosud chladný hlas se změnil, maska jeho hrdosti spadla. Najednou jsem hleděla do očí k smrti vyčerpaného člověka. Zármutek v nich mi vyrazil dech.

„Vynasnažím se,“ zamumlala jsem.

„Děkuji vám.“ Už se zase dokonale ovládal. Ta druhá tvář mu slušela víc.

Otočila jsem se k nim zády. Modrovous u mého pasu už začínal žíznit. „Všichni pryč!“ křikla jsem. „Vstoupil k nám démon!“

Lidé, které zvědavost přibila k jejich místům, konečně zvedli zadnice a svatí bratři mi udělali místo.

„Paní...“ dohonal mě kardinál a stiskl mi rameno, „pro všechno na světě, zachraňte ho!“

„Jak jsem řekla, všichni ven! Vy také, Vaše Eminence!“ Setřásla jsem jeho ruku.

Neochotně odstoupil.

Když se lavice vyprázdnily, spatřila jsem původce rozruchu. Seděl na studených dlaždicích zády k oltáři. Byl to klučina, asi dvanáctiletý, tvář jako křída, žádné akné, a krásné, téměř dívčí oči. Teď však byly ty oči podlité krví a z úst vycházelo nekontrolovatelné syčení.

Tasila jsem. Modrovous do sebe vtáhl několik paprsků, procházejících vitrážemi a jeho čepel vzplála studeným světlem. Pár kroků před posedlým jsem zpomalila.

Jsem ženská, děti jsou pro mě něco jako tabu. Jestli ho budu muset zabít, bude to velmi nepříjemné.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se polohlasem.

„Xa...ver,“ zašeptal velice tiše.

„Ty mlč, ptám se toho v tvém těle.“

Xaver znovu pohnul rty, mezerou mezi nimi se prodralo krátké zasyčení. Sklouzla jsem očima na stojatý límec jeho košile. Chlapcův krk byl v té naškrobené látce dočista utopený. Nevadí, Modrovous si poradí.

„Tak ještě jednou, jako v nedělní škole.“ Namířila jsem mu o délku meče prodlouženou rukou na chvějící se ohryzek. „Kdo jsi?“

„Ssss!“ rozevřel ústa a ukázal mi novou sadu zubů. Ten v něm si uzpůsobil jeho tělo podle svých představ. Chlapec se začal pomalu zvedat. Má ruka kopírovala jeho pohyb, stále jsem mu mířila na krk.

Vyšvihl se na oltář a drápem z něj shodil svícen i kříž. Předměty zadrnčely o dláždění kousek od mé nohy.

Škubla jsem koutkem. Ten pekelný zplozenec si to teda užívá.

Mrkl na mne rudou zornicí, z úst mu vystřelil jazyk a zlehka jím obtáhl temně modrý hrot meče. Zaškvířilo to.

Tušila jsem, že má v plánu další pohyb a včas odklonila ránu.

Démon v chlapcově těle se vyšvihl na oltář. Kov sjel po kůži a vykreslil v ní neškodnou čárku.

Nejdřív tam seděl, vzápětí stál, načež se skokem přenesl přese mne. Otočila jsem se na patách.

Pekelník uháněl uličkou mezi prázdnými lavicemi, poslední zvědavci se hrnuli k východu.

Kotoulem jsem se převalila kupředu. A měla jsem stvůru v dosahu ostří.

Připravila jsem se k poslednímu úderu. Nesmíte mu zkrvit jediný vlas. Je to můj syn. Snažně vás o to prosím, zaúpěl v mé hlavě kardinál. Je to ještě dítě, přidalo se svědomí.

Voják nesmí dávat sliby a nesmí mít svědomí. Za obojí se platí.

Mou cenou byla kůže, maso a krev. Čím vším platil Xaver neví.

Démon využil chvilky mého zaváhání. Nechal chlapcovo tělo přijmout ránu jen proto, aby na mě svými drápy dosáhl. Zaryl mi je do předloktí a volnou levačkou mě udeřil do brady. Tak prudce, až mi cvakly zuby v puse.

Najednou jsem byla ve vzduchu. Dopad byl tvrdý, na mramor. Au, zadek, kostrč, žebra...

Věděla jsem, že musím vstát, tak jsem to udělala. Jak prosté. Od jisté smrti mě pořád dělilo několik dlaždic a atranová čepel.

Démon odhalil mé slabé místo a hnal se proti mně. Kluka zabije, a sám unikne. Kardinále, doufám, že se díváte.

Odklonila jsem ostří. Už zase.

Skončila jsem na studeném mramoru. Zavalena zmítající se bestii. Mezi námi zářil Modrovous. Svírala jsem jej na prsou, jako právě pohřbívaný bojovník. Kov se vpaloval zrůdě do masa. Křičela bolestí a já s ní.

„Bohemon,“ rozeznala jsem mezi skučením. „Bohemon!“

Výborně, znám jeho jméno, takže si to s ním mohu rozdat v jeho vlastním světě.

Otvírat cesty neumí jenom démoni. Já to umím také, stejně jako to uměl můj otec. Máme to v krvi.

Pod spálenou Xaverovou kůží začala prosvítat jeho pravá podoba. Nemohl kontakt s kovem vydržet ani o okamžik déle a skutálel se ze mne.

Vyskočila jsem na nohy.

„Bohemone, konec laškování. Vyzývám tě na souboj jménem atranu!“ Pozvedla jsem meč. „Souboj na život a na smrt, ve tvém světě, démone.“

Byla to jasná výzva. Přijme ji, nebo práskne do bot?

Opustil Xaverovo tělo docela a ukázal se v celé své drápaté parádě.

Chlapec se sesul k zemi jako uschlá hadí kůže. Bohemon se přehnal mezi lavicemi. Minul kardinála, který jediný zůstal, a zmizel v jedné z bočních lodí.

Jeho útěk by vyšel, kdyby mě neměl v patách. Sledovala jsem ten černý chvost jako Ariadninu niť.

Dostal se až k výklenku. Pod mozaikovitou vitráží tam stál černožlatý oltář panny Marie. Smetl z něj hrozen voskovic a vyskočil na sokl. Jednoznačně měl namířeno k oknu.

Před očima se mi naposled mihl jeho ocas. Smradlavý, štětinatý a pevně vězící v mé dlani.

Zvedlo mě to do vzduchu, nade mnou zařinčelo sklo a teplý čurek pod lícní kostí mě přesvědčil, že střepy nemusí přinášet jen štěstí.

II. Bytost v bílé zbroji

Dopad byl tvrdý a nevoňavý - do shnilé trávy. Levou rukavicí jsem měla od chlorofylu, navíc do sebe nasála démonovo pižmo. V krku mě píchal ledový vzduch.

Pohlédla jsem vzhůru.

Oblohu pokrývala špinavá mlha. Tak tady žádné slunce nevidím.

Z bílých chuchvalců vyčuhovaly otlučené mramorové desky. Pro někoho noční můra, pro Bohemona útulný kousek světa. Jeho světa.

Už jsem viděla i horší...

Démoni si své světy upravovali podle své nátury. Jednou to byl krchov, jindy luxusní bordel.

Vydala jsem se mezi náhrobky a na krátký okamžik si představila tátu. Navštěvoval cizí světy kdykoliv se mu naskytla příle-

žitost. Filosof s mečem. Ale k čemu všechny ty znalosti, když se s nimi před smrtí s nikým nepodělil?

Rozhlížela jsem se kolem a snažila se vypátrat něco pozoruhodného.

Dnes tento hřbitov patřil jedinému člověku – mně. Na každé desce bylo vyryto mé jméno. Poznala jsem datum narození, údaje o mé smrti se však lišily. Každý kus kamene sčítal mé dny jinak.

Modrovous zábl i přes koženou ochranu ruky a jeho čepel do sebe vtahovala zbytky světla. Celé mé tělo prostupoval chlad. Jestli se tu budu zbytečně ometat, brzo budu potřebovat toalety.

Ale ne, když budu mrtvá.

Otočila jsem se. Akorát včas, abych spatřila mramorovou desku řítící se přímo na mě.

Uskočila jsem a naslepo řála do prostoru za kamenem.

Čepel zasvištěla vzduchem a Bohemonova hlava se skulila do shnilého břečtanu. Tam vzplála temně modrým ohněm. Naše zbraně je dokázou zahnat, pouze atran je zabíjí.

Ten kov je strašně vzácný. Odkud se vzal? Nejsou známá žádná naleziště. Říká se, že pochází z hvězd.

Vzhlédla jsem k nevlídné obloze. Mlha se rozptýlila spolu s démonovou podstatou. Přehodila jsem si meč do druhé ruky a tiše jako myška prošla závojem sfér.

Během mé nepřítomnosti se chrám opět zaplnil věřícími. Xaverovo tělo stále leželo před oltářem, rudá louže se stihla rozšířit až k lavičím. Právě se nad ním skláněl kardinál. Děkovala jsem všem těm rozbitým svícňům, že nevidím výraz jeho tváře.

Kromě toho na mě čekalo další nepříjemné překvapení. Starého Jonáše ranila mrtvice. Toho Jonáše, který se těšil železnému

zdraví, a u dvora mu přezdívali Metuzalém. Ještě aby se tak o mě nezačalo říkat, že ženská nosí svatým bratrům smůlu.

Nenápadně jsem zamířila ke vstupu do podzemí.

„Paní s velkým mečem, kam ten spěch?“ vyrušil mě Le Menteur, ten císařovnin bavič. „Jeho Eminence vám dluží svůj dík!“

Měl pravdu. Nebylo slušné, nadělat tu jatka a pak se jen tak vypařit. Můj otec by se takhle určitě nechoval.

Kardinál se od zrasovaného chlapce odvrátil. V obličejí měl naprosto nečitelný výraz.

I na tu dálku jsem viděla své dílo. Modrovous zanechal na Arturově hrudi děsivý autogram. Na boku měl silně krvácející šrám a několik žeber trčelo ven. Jestli to ten kluk přežije, tak jsem Lucifer.

Byl u něj Le Menteur. Kardinálovi nemohl přijít na jméno, ale chlapec byl nevinný. Poprvé jsem toho chlapa viděla bez jeho úsměvu.

Stanula jsem před nimi nasáklá pachem démonova světa. Uvolněné prameny černých vlasů mi vlály okolo bledé tváře. Koženou zbroj pokrývala tlustá vrstva krve, z níž většina nebyla moje. Čistý na mě zůstal jen meč.

Můj zrak se střetl s prelátovým pohledem. Tvrdost z jeho tváře zmizela. „Děkuji vám za pomoc,“ předstíral velmi přesvědčivě vděk.

Zkroušeně jsem se otočila. Z trapné situace mi pomohlo samo Peklo. Křídla vrat se sama od sebe rozlétla. Náš svět navštívil ještě někdo.

Tenhle byl menší a štíhlejší než předchozí drápatý výlupek. Vypadal poněkud archaicky. Jeho démonické rysy skrývala přilbice s bílým chocholem, naleštěná stejně pečlivě jako zbytek

zbroje. Ta vůbec byla jako zrcadlo. Oslňovala nejen mě, ale i svaté mučedníky, vyřezané na oltáři.

Kdyby se mezi démony vyskytovali transvestité, asi by vypadali takhle. Až na ten meč. Černomodrý, zřejmě ukutý ze stejného materiálu jako moje zbraň.

Tipla bych ho na někoho z těch vyšších, před nimiž mě varoval otec. To bude kvalitní soupeř.

Modrovous rozčísl vzduch.

Nablýskaná kreatura se jediným plynulým pohybem ráně vyhnula. Obešla mne. Doslova. Opatrně, skoro štitivě. Jako bych byla něco, co nechal na ulici pes!

Vždyť míří ke Xaverově tělu! Proboha, proč? Le Menteur těkal očima, kudy pryč a dvoubarevný šat ostře kontrastoval s jeho papírově bílou tváří.

V poslední chvíli zkřížila naleštěné zbroji cestu šarlatová postava. Bílý však kardinála surově odstrčil.

Ten zavrával, ale neupadl. V jeho ruce se blýskl kov. Kde k takové věci přišel? Otázky, samé otázky.

Prelát se k bílému přitočil a bodl atranem do nechráněného místa v podpaží.

Zalapala jsem bolestí po dechu. Jako by kardinál bodl mě! Ale ne. Tělo si konečně uvědomilo, jak moc mu dal drápatý na frak. To mě však nijak nezadrželo. Ohledy stranou.

Popadla jsem kardinála za jeho šarlat a strhla do bezpečí. I s jeho atranovou dýkou. Vzápětí jsem sama zaútočila.

Sek šikmo přes démonův krk. Další slabé místo v jeho zbroji.

Bílý poznal můj úmysl, odrazil ránu a pohotově mi ji vrátil.

Jeho protiútok mě málem stál prsty. Je fakt dobrý! Přehodila jsem si meč do zdravé ruky.

Druhou várku úderů jsem vykryla o poznání lépe. Nepokoušela jsem odolnost koženého brnění ani vlastní kůže.

Útočník měl humanoidní rysy a nebyl vyšší než já. O vzhledu to ale není. Atran proti atranu! Jestli tuhle srážku přežiju, mám nárok na panáka. A když ne, nikdo nebude moc říct, že mě vyřídila nějaká nula.

Vnitřek kostelní lodi naplnila modř našich svištěcích zbraní. Každý střet s démonovým mečem zanechal na ostří zářez.

Vehnal jsem ho do defenzivy. Večery v šermírně se svatými bratry jsem netrávila proto, že mě baví píchat.

„Gabrielo, sestřičko...“ promluvil nečekaně můj sok.

Otočila jsem zápěstím a odrazila další výpad. Odkud zná mé jméno? A proč mi říká sestřičko?

„Taková, jako my, si musí svoje místo uhájit,“ pokračoval měkce.

Tohle nebylo obvyklé. „Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„Zeptej se Jeho Eminence...“

„Co tím mys...?“

Využil zlomku mé nepozornosti a málem mi proťal stehno. Má odvěta se dostavila vzápětí.

„Pamatuj, Gabrielo, pozor na muže, který nosí masku!“ Bílý zakuklenec mi máchl atranem před nosem, uklonil se a zmizel do svého světa.

Tohle mě na nich štve nejvíc. Vyprovokují mě, a když je nedonutím přijmout výzvu být se v jejich světě, jen tak se vypaří.

„Zbabělče!“ sykla jsem.

Ale co myslel těmi řečmi? Mým uměním je sekat, řezat a kuchtat. To mě v klášteře naučili a v tom jsem dobrá. A teď se po mě chce, abych myslela.

Co měla znamenat zmínka o muži s maskou, a odkdy nosí kardinálové na mši atranové dýky? Chlapec je každopádně

mrtvý. Nemohla jsem tomu zabránit. Nebo možná mohla. Na jednu se mi strašně moc chtělo někam se zašít a pustit si kouř.

„Paní v černém, svatá žoldákyně...“

Sakra! Úprk podzemím tak úplně nevyšel, někdo se mi přilepil na paty. A ten někdo nebyl nikdo jiný než...

Le Menteur. Už byl zase samý žert. „Jste náš Archanděl Gabriel,“ cenil na mě chrup.

„Mluv vážně, blázne!“

Já se toho chlapa snad nezbavím. Vypadala jsem příšerně. Ze rtů mi visela zpola dokouřená cigareta. Opírala jsem se o stěnu a sledovala, jak se mé tělo regeneruje. I tohle máme v krvi.

„Teď si protiřčíte. Jak by mohl blázen mluvit rozumně? Ale jestli nevěříte mě, květu na stromě důvtipu, Jeho Eminence vám to poví sama,“ bavil se bavič na můj účet. „Ráno vás poctí návštěvou. A jestli vám smím radit, mějte na paměti tohle: kardinál nesnáší, když ho dáma, jakkoliv stará či svatá, nechá čekat.“

„A dost! Ztrať se, chlape, nebo se zapomenu,“ významně jsem se dotkla hlavice Modrovouse.

„Hoho, vždyť jsem tolik neřekl. Jak se zdá, i dobro může mít temnou chvilku! Dřív než vyženete jediného poctivého člověka v zemi, vzkazuji vám přímo od císařovny, že potřebujeme váš meč. V této nelaskavé době víc než kdykoliv dřív.“

„Le Menteure, je tu něco, o čem nevím?“ udeřila jsem na něj.

„Dnes je u dvora každý druhý spiritista. Démoni a jejich světy. Lidé jsou tím fascinováni. Problém je, že nějaký rádoby spiritista si zahrává s Peklem. Tolik posedlých jako letos nepamatuji za celý život.“

„Máš nějaké podezření?“ Jestlipak ho napadla ta samá osoba jako mě?

Zůstal opatrný: „Mohl by to být kdokoliv. Děbloví se líbí v každé podobě a ničí kůže není tak smradlavá, aby do ní nevlzl.“

Taky pravda.

Otcovy pokoje se nacházely v odlehlém zámeckém křídle. Během mého dětství je obýval často, já sama tam chodila jen zřídkka. Domovem se mi na dlouhá léta stal klášter. V nazdobeném interiéru jsem se cítila cize a neurčitě. Jako by tu stále pobýval otcův duch. Ale budu si muset zvyknout.

S povzdechem jsem shrnula ze země všechny ty záhadné kresby.

III. Jeho Eminence kardinál

Nesnáším ranní vstávání, v klášteře to byl mor. A ani nemám budíka. Nesnáším budíky. A zámecké lokaje v livrejích, kteří do dveří prsty v bělostných rukavičkách buší jako pominutí.

„Moment!“ houkla jsem a hodila si přes košili župan.

Dveře se rozlétly, stihla jsem to akorát včas.

Můj host se ode mne lišil každým coulem. Usmíval se. Kaštanové vlasy měl sčesané z čela, byl řádně oblečený, obutý a už určitě snídal.

„Otto Xaver Schattenwerf,“ představil se a podal mi ruku.

„Těší mě, Gabriela Schwarzová.“

Přistoupila jsem ke konferenčnímu stolků a nalila si z karafy do pohárku vodu. Čerstvá, ještě v ní plavaly kousky ledu. Hezky se tu o mne starají.

„Co vás za mnou přivádí, pane Schattenwerf?“ zeptala jsem se. Jeho šedý vycházkový oblek, jako z módního žurnálu, říkal jedině: pán má peníze.

„Gabrielo... Smím vás tak oslovovat?“

Pokrčila jsem rameny a schovala uvolněný černý pramínek za ucho: „Jiné jméno nemám.“

„Tedy Gabrielo, přijměte pozvání na mé statky. Po incidentu s mým synem Xaverem jsem došel k závěru, že nejsem ve svém sídle sám,“ mluvil o vážných věcech a usmíval se.

Přítáhla jsem si okraje látky blíž k sobě. Jak jsem ho mohla nepoznat? To mě tak ošálil jeho nevtíravý tón?

„Říkali, že se stavíte, ale v tom světském oblečení jsem vás...“ zrozpáčitěla jsem.

„To se stává,“ odbil to mávnutím ruky, ale úsměv mu zamrzl na rtech. Z jeho pohledu bylo jasné, že už si o mě obrázek udělal.

„Stala se vůle boží,“ zazněla v jeho hlase únava. „Rána se bude hojit ještě dlouho, na duchu však nijak neutrpěl.“

Takže žije. *Žije!* Nebo přinejmenším to tvrdí kardinál. Však ještě uvidíme.

„Jak je to daleko?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na odpočívajícího *Modrovouse*.

„Vskutku pojedete? Výborně!“ ožil. „Není to dál, než dvacet mil. Můj fiakr je připraven ihned vyrazit.“

Táhlo k poledni. Kardinálova drožka neměla střechu a sedělo se jen tak na čerstvém vzduchu. Kola drncala po mizerné silnici, bolel mě zadek i nohy.

„Nejste zvědavá na mé lesy, Gabrielo?“ hrál roli milého společníka už půl druhé hodiny Schattenwerf.

Přestala jsem klimbat a otevřela oči. Krucinál! Žádné činnáky a tovární komíny, všude kolem nás bujela příroda. Země lánů a pastvin, neprostupný prales. Bylo to cítit i ve vzduchu. Takový pohled se mi už dlouho nenaskytl.

„Zastavte!“ křikla jsem a k mému úžasu dokázal kočí přání splnit, aniž by nás zabil.

Seskočila jsem z vozu. Po tváři mě pohladil syrový čerstvý vzduch. Odbočila jsem z kamenité cesty a ve vysokých kožených botách dusala trávou.

„Vás to udivuje?“ zvolal za mnou Otto Schattenwerf.

„Tohle jsme u nás neměli,“ přiznala jsem s pohledem upřeným na husté lesíky a zelená pastvíska.

Můj průvodce si povzdechl: „Kde jste to žila, Gabrielo?“

„V klášteře bojových mnichů.“

Zůstal na mě hledět. Odpověď ho zřejmě neuspokojila.

„Ve městské zástavbě,“ upřesnila jsem. „Bojovali jsme proti démonům obyčejnými meči v opuštěných fabrikách a kanálech.“

„Zajímavé, nevěděl jsem to o vás. Představoval jsem si, že vás vychovaly milosrdné sestry někde na venkově. Byl jsem naivní, že?“ Pobaveně sklopil oči, ale hned pokračoval: „Nevadilo vám tak rušné prostředí?“

„Ani ne. Likvidovat demony je moje práce, místo a čas si nevybírám.“ S omluvným úsměvem jsem vytáhla z kapsy náustek, cigarety a zapalovač. Kamínek škrtl do ticha, dým zaplnil okolí.

Balada, od rána mi to chybělo.

Vypustila jsem další obláček. Zdalipak to panu Schattenwerfovi nevadí? Na sobě to znát nedal. Jak se mě snažil zabavit, zřejmě si ani neuvědomil, že víc než obsah slov vnímám zajímavý tvar jeho rtů a melancholický pohled očí. Jako by ve své hloubce mohly dohlédnout na dno lidské duše. Nevěřila jsem mu ani za mák, ale jako chlap se mi líbil. Na mě se církevní omezení nevztahovala, ale on... Zakázané ovoce prý chutná nejlíp. Zadumaně jsem zhasila nedopalek v mechu.

Jak se ukázalo, Otto Schattenwerf měl ten nejlepší důvod, být na mě co nejpříjemnější.

Přepych kardinálova paláce hraničil s rozmařilostí. Každý kus nábytku byl uměleckým skvostem. Měl tam látkové tapety, obrazy s antickými výjevy, tlusté koberce, pokoje pro hosty jako císař, a spoustu předpokojů. Vyřezávané schodiště, pohodlné divany, těžké komody se stříbrným nádobím a drahým porcelánem. Přilehlá zahrada byla pravidelně udržována, plná stinných zastaveniček, mramorových fontánek a umělých jeskyní. Prošli jsme to celé, keř po keři, místnost po místnosti.

Byli všude. On snad zkoušel vyvolat celé pandemonium.

Stál přede mnou s atranovou dýkou v ruce. Už po druhé jsem byla svědkem toho, že se s ní nebál čelit démonům. Jen s pitomou dýkou! Ale uměl se ohánět i s mečem.

„Udáte mě, Gabrielo?“ Úsměv z jeho tváře se vytratil. Vycházkový oblek, dopoledne ještě nažehlený, měl zapatlaný a na několika místech roztržený. „Víte, jaký trest čeká vyvolávače démonů?“

Přikryla jsem rukou hluboký šrám na rameni, ale tomu, aby krev neprosakovala mezi prsty, jsem nezabránila.

Nejdřív nemanželský syn a potom démoni. Příliš mnoho démonů na to, abych to mohla jen tak přejít.

Otto Schattenwerf hřešil na všech frontách. Od začátku musel vědět, do čeho jde. Kdyby byl světským hodnostářem, čekala by ho smrt na popravišti. Jako duchovní mohl doufat v doživotní žalář v jedné z nechvalně proslulých pevností u císařských hranic.

„Chcete z mého syna udělat sirotka?“ poznal, kudy se ubírají mé myšlenky.

To se nedalo jen tak přejít: „Já? To vaše ambice ho málem stály život.“

Uvědomila jsem si, že mi stále Xavera neukázal. Co když si tu lže do kapsy a chlapec leží v ledovém hrobě? A jestli žije, jaké asi bude jeho znetvoření?

„Kde jste se naučil tak mistrně zacházet s mečem?“ zeptala jsem se pragmaticky. „V dnešní době se to moc nevidí.“

„Proč vás to zajímá?“ cukl mu koutek. „Také jsem jistý čas strávil u mnichů.“

„Cože? Vy?“ nedůvěřivě jsem si ho měřila. Vstávat sotva slunko vyjde, střídmě jíst a cvičit až do úmoru. Bez atranu, který jediný dokáže bezpečně usmrtit démona, denně riskovat kůží. To mi k němu moc nešlo. Ale po setmění, mimo zdi kláštera, nás nikdo nehlídal. A bojovní mniši umí žít, stejně jako vojáci.

„Gabrielo, za vámi!“ vytrhl mě se zamyšlení.

Ještě jeden démon. Z lysé lebky mu do všech stran trčely trny a většinu jeho těla pokrývalo brnění z černých plátů. V ruce držel nějakou sečnou zbraň. Trochu se to podobalo turecké šavli, ale bylo to strašně zubaté.

Modrovous o ten zubatec bříknul a znehybněl v mé ruce. Taktak jsem ho udržela. Došlo mi, k čemu zuby na démonově zbrani jsou.

Pekelník roztáhl rty ve spokojeném úsměšku. Stačilo jen natáhnout drápatou pazouru a měla jsem půl obličejce na kaši.

Samozřejmě že to udělal, ale já stihla záklon. Tím pádem to odnesl jen dekolť. Drápy prořízly kožené brnění a dostaly se pod něj. Zavřeštěla jsem a znovu zapáčila mečem.

Konečně venku!

Ustoupila jsem z dosahu zubatce a připravila se k smrtícímu úderu. Ostří se modře zalesklo a useklo démonovi boltec levého

ucha. Sakra! Cuklo mi v paži. Zapomněla jsem na předchozí zranění a rána šla šejdrem.

Nebyl čas na protiakci. Jednou se to stát muselo. Zírala jsem na modrý hrot, který vykvetl z démonova hrudníku. Zázrak? Ne, jenom kardinál.

Využila jsem druhé šance a sekla. Hlava zaduněla o dlažbu. Démonovy ozdobné trny se rozlétly do stran a já si kryla oči.

Zásah, ale jen do tváře. Pálí to jako kyselina. Nějaký jed? Modrovous mi v dlani ztěžkl, hlava se zatočila.

„Nezasloužím si vaši pomoc,“ upřel na mě své temné oči prelát.

„S tím souhlasím, nezasloužíte.“

Dosedla na mne strašná otupělost. Jeho další slova se nesla dvoranou, zahalena v rudém oparu: „Čím mohu vykoupit vaši mlčenlivost? Lze vůbec uplatit anděla?“

Najednou jsem nestála v místnosti plné padlých démonů, ale v účelně zařízené klášterní cele. A bylo mi zase deset. Můj otec se snažil vysvětlit převorovi, proč je výchova té malé žáby tak důležitá.

„Nebudu dělat problémy,“ slyšela jsem se říkat.

Prelátův kamenný výraz roztál, celá jeho tvář jako by o-mládlá. „To je víc, než jsem mohl doufat. Nejsem tedy ztracen, odpouštíte mi?“

„Ano, jistě...“ Odpustím cokoliv, i kdyby to mělo být jen kvůli tomu milému hlasu.

Máš v těle jed, rozezněl se poplach v mé mozkovně.

Opřela jsem se o meč. Modrovous zastudil v dlani a nalil do mě novou sílu. Ten sajrajt z démonových trnů se mnou dělá divy. Nebo mě otrávil sám Schattenwerf a teď se baví mou reakcí? Vzpomněla jsem si na čerstvou vodu v karafě ráno na mém stolku.

„Jste bledá jako smrt. Nevěděl jsem, že bolest vnímáte stejně jako my, Gabrielo.“

Já jsem člověk, idiote! Vzpohila jsem se natolik, že bych ho dokázala vzít s sebou, kdyby došlo na nejhorší. Ale nepůsobil, že by se chtěl na mě vrhnout. I on utržil rány a v jeho očích se zračila únava.

„Přineste mi vodu, kus plátna a nějakou desinfekci. Musím to svinstvo ze sebe dostat,“ zasupěla jsem.

„Gabrielo, všechno, na co si vzpomenete, budete mít.“

„Tohle byste neměl slibovat.“

Přistoupil těsně ke mně: „Neprozradte mne a dozvíte se, proč zemřel váš otec. Vím všechno, byl jsem jeho zpovědník.“

Každý má svou cenu. On tu mou právě odhadl. „Mluvit!“ vyhrkla jsem.

Naklonil se ještě blíže a začal mi šeptat do ucha slova, jejichž znalost zabíjela.

„To je nějaká intrika!“ bránila jsem se kruté realitě.

„Právě jsem pro vaše krásné oči porušil zpovědní tajemství a vy mě obviňujete z intrikaření?“

Pohled mi zkalila tma. Ty šrámy, ztráta krve... Budu bojovat i se smrtí, slíbila jsem si.

IV. Leonard

Probral mě hrozný puch. Jsem v Pekle? Po tom všem? To není fér! Ne, ležím v posteli s nebesy. Kolem jsou zatažené záclonky. Ve vzduchu byla roztroušená nějaká voňavka, krb byl vyhaslý a něco mě příjemně těžklo v dlani.

I přes všechnu únavu jsem zvládla cynický škleb. Klouby mé pravé ruky byly obtočené kolem Modrovousovy hlavice.

Musela jsem sebou seknout. Prokletý Schattenwerf. Sundal mi zbroj i to ostatní. V tomhle byl důkladný. Sakra! Snad jsem u toho po celou dobu nespírala atran? Ostuda! Bude si myslet, že jsem úchyl.

Obvázal mi ránu a nalil do mě nějaký utrejch. Na to si vzpomínám docela jasně. Bylo to silně alkoholické a sotva čekal, že exnu celý džbán. Ale co. Nemáte tu mít takovou psírnu, kardinále!

A bylo to zpátky. Tíha slov, která mi řekl, než jsem omdlela, mě dusila jako zával.

Znovu jsem zavřela oči. Strašně moc se mi chtělo utéct té myšlence do spánku. Ale mé nově zregenerované tělo mi to nedovolilo. Zaslechla jsem nějaké kroky a nejasně vnímala, že mě někdo volá. A nebyl to Otto Schattenwerf. Nebyl ani z mého světa. Snažil se dostat se ke mně. Proniknout ochrannou slupkou obklopující náš svět, nasát pach kardinálova sídla a sevřít mou ruku ve své.

Vysvětlení?

Nesnáším otázky. Rozhodla jsem se tím toboganem cizí síly proletět.

Přistání bylo měkké - do hromady podušek a naducaných polštářů. Tohle není jen tak ledajaký svět!

Obklopovaly mě čtyři zdi. Malá vypolstrovaná místnost. Uprostřed každé stěny hořelo v zamřížovaném výklenku světlo. Ve stropě zela černá díra.

Šílencova cela, blesklo mi hlavou. Jako by tam na mne čekala přesně tolik let, co jsem na světě. Tomu odpovídalo i mé oblečení - nemocniční košile s holou zadnicí. Vlasy jsem měla rozpuštěné, lehce pocuchané.

Hezky nám to začíná. Nejlepší by bylo zkoncentrovat se a radši odsud vypadnout. Jenže to není můj styl.

Kdo mě vůbec volal? Pokusila jsem se v záplavě peřinek a macíčeků nahmátnout kýženou odpověď.

A byla tam. Nebo ne? Sevřela jsem něco studeného a zaručeně tuhého. Tak ne. Okamžitě jsem předmět pustila. Byla to lidská ruka. Chladná, tvrdá a zaručeně neškodná.

Odházela jsem zbytek lůžkovin. Ležel pod nimi Otto Schattenwerf, krásný ve svém posledním úsměvu a dokonale studený.

„Gabrielo, pozval jsem vás do svého světa, neboť mám s vámi jistý plán.“

Hlas, z něhož mrazí. To nepromluvil kardinál.

Muž, který se jako prelud odlepil ze tmy, byl esencí zla. Narozdíl od Schattenwerfa, jehož kaštanová hlava spočívala u mých kolen, měl stejně jako já uhlově černé vlasy, na sobě švihácký šos, tvídovou vestu, košili se stojacím límcem, motýlka a na hlavě cylindr.

Nic dalšího neřekl a v galantním gestu mi nabídl cigaretu.

Peklo závislosti! V žádném případě si nesmím cokoliv brát od cizího incuba. Nejsem malá. Mělo by mi lichořit, že temnota zadala mou fyzickou likvidaci takovému fešákovi.

Pochopil a s lehkým roztrpčením luxusní cigaretové pouzdro sklapl.

„Obdivuji vaši odvahu cestovat nalehko.“

Pokrčila jsem rameny. Jeho svět, jeho pravidla.

„Nemáte svou oblíbenou koženou zbroj,“ vpíjel se do mě očima, takže jsem cítila jeho hladový pohled na každém centimetru kůže. „Ani váš plášť se stříbrným křížem.“

Možná by si měl udělat jasno, zda mě chce zabít nebo ošukat. Případně v jakém pořadí.

„Mám meč, to stačí,“ ušklíbila jsem se.

„Pošlete mě s ním do nebytí?“ zažertoval.

„Jo,“ přisvědčila jsem a v malé místnůstce plné polštářů to znělo tišeji, než jsem zamýšlela.

„Pak byste si měla uvědomit, že toto,“ ukázal na Schattenwerfovo tělo, „bude výsledek vaší práce. My jsme opakem světla. Jsme to, co udržuje vesmír v rovnováze. Vaše protiklady. Kdykoliv zemře člověk, spolu s ním zemře jeden z nás. Platí to samozřejmě i obráceně.“

Slova, která zabíjí. Nedalo se před nimi utéct do říše spánku ani do jiného světa. Už jsem jim věřila. Ale stejně jsem to řekla: „Lžete!“

Úplně mne ignoroval: „Ten, kdo ta pravidla stvořil, se královsky bavil.“

„Pravidla?“ nedokázala jsem v hovoru přestat.

„Ach, jaký vtip! Ta krutá ironie. Nikdo neví, kdo je jeho protějšek. Jedinou ranou meče můžete naráz zahubit nepřítel i milovanou osobu.“

Vzpomněla jsem si na démona v kostele a nečekaný skon bratra Jonáše. Otec to věděl, proto zemřel. A možná, že ho ani nezabili démoni. Vždyť kdokoliv z nás je ohrožen! Může to být mrtvice nebo selhání nějakého orgánu, smrt pod koly fiakru, blesk z čistého nebe. Těch možností se nabízí tolik! Jsme vůbec připravení na takové odhalení? Zaplatit cenu za mrtvého démona může každý. Hodnostář, blázen i císař s císařovnou.

„Nikdo neví, kdo je jeho démonický protějšek,“ zopakovala jsem kardinálova slova. „Ale vy říkáte, že to víte.“

Sladce se usmál: „Znal jsem vašeho otce. Prozradil mi mnohá ze svých tajemství. Zkuste mě zabít a váš prelát se změní v hroudu studeného masa. Já však podobnými skrupulemi ne-

trpím. Zavolał jsem vás, abychom se spolu utkali. Co teď uděláte, Gabrielo? Čím budete argumentovat?“ Uchopil mne za ruku. Stisk byl jemný, ale pevný. „Vaším půvabem?“

Neuhnula jsem, ani se o nic nepokusila. Já své fyzické možnosti znám, a protivník tuto informaci vědět nepotřebuje.

„A co lidé, kteří vraždí a kradou, ti mají také u vás dvojníka – ještě horšího než jsou sami?“

„Nevěříte na anděly?“ posmíval se mi.

„Odkud jste znal mého otce?“ položila jsem klíčovou otázku.

Naše rodina patřila k nejlepším lovcům démonů, ale jediní jsme nebyli. Moje hlava na atranovém podnose by pekelného pána – pokud někdo takový je - nejspíš potěšila, ale nač s tím dělat takový tyátr? Leda by někdo mou smrtí sledoval vlastní cíl.

„Myslíte, že budu tak hloupý, abych vám to prozradil?“ pozdvihl koutky rtů v dravčím úsměvu. Měl stejně zdravé, bílé zuby jako jeho hodný protějšek, pouze výrazně špičatější. „Líbím se vám? I vy jste k nakousnutí, ale já vás potřebuji mrtvou.“

Pohlédla jsem na nehybné tělo u svých nohou. Mohl by to být Schattenwerfův dvojník? Nešťastný hříšník, krásný i ve smrti. Nebudu riskovat, aby se to, co vidím, stalo skutečností.

„Jak chceš, démone,“ rozhodla jsem se. „Utkám se s tebou, ne o duši, ale o tvůj svět. Protiváhou bude má existence.“

Řval smíchy. Rezovalo to v mé hlavě ještě minutu poté, co se utišil. „Omluvte...“ vytáhl odněkud kapesník a způsobně si jím otřel ústa. „Omluvte mé chování, ale...při účtě k vašemu zdravému rozumu, opravdu si myslíte, že bych byl tak pošetilý?“

„Pokud nepřistoupíte na mou nabídku, zmizím vám do svého světa,“ řekla jsem a s drzostí, kterou mám vždy, když jsem

zahnaná do kouta, vrazila ruku do kapsy fraku. Do té stejné, kde předtím zmizelo cigaretové pouzdro. Jestli mám natáhnout brka, tak aspoň tohle si dopřeju.

Nabídl mi oheň. „Já se vás nebojím, Gabrielo.“

Odstoupila jsem od něj, zapalovač jsem však neodmítla. Jestli mne nevyzve, udělám to sama. Ale raději bych bojovala ve svém světě, za známých pravidel.

Jednou dvakrát jsem nasála nikotin do plic. Démonický elegán se usmíval. A pak –

Všechny ty vznešené rysy, díky nimž se má pozornost ubírala zcela nezdravým směrem, splynuly v zvířecím výrazu. Ruce už nebyly jemné, ani bledé. A nedržely mě něžně.

Zaútočil zcela bez varování.

Kdyby po mě skočila dravá šelma, neutrpěla by moje vizáž hůř. Mrštil mnou o zem a cigareta byla tím pádem v tahu i s náustkem.

Na krk mi přitiskl dýku, atranové ostří rozřízlo kůži. Bolest mi projela až do lebky. Mohla jsem se bránit, ale neudělala jsem to. Tohle byl jeho tah.

„Kdo jsi?“ zachrčel.

Kde něco takového vzal? Musím atran dostat ven z rány!

„Kdo jsi?“ zopakoval ve své zvířecí podobě.

Kozel nebo býk? Nebyla jsem si jistá. Zatím mě jen škrábnul. Já jsem přece ta hodná, atran by na mě neměl takhle působit! Ledaže...

„Jsem jedním z vás. Jsem démon.“

Miluji svou práci. Zavírám oči a zase je otevírám. Tančím mezi střepy rozbitých vitráží, vdechuji přepálený vosk, poslouchám ticho a vidím tmu. Celou svou mysl vstřebávám okolní prostor, do mozku zapisuji každý detail, dokud nenaleznu zvolený cíl.

*Mezi světy umím chodit jenom já. Mám to v krvi.
Naštěstí se rychle regeneruji. I tohle máme v krvi.
Mým uměním je sekat, řezat a kuchar. V tom jsem dobrá.*

Kdo asi jsem? Tenhle popis andělu neodpovídá. Ten bílý démon v kostele to poznal, řekl mi *sestřičko!*

Pokračoval ve výslechu: „Odkud jsi?“

Bingo, další otázka rovná se správná odpověď!

„Pocházím z lidského světa, z rodiny Schwarzů, jsem tělem a duší jejich posledního potomka, Gabriely.“

Pokud ho moje slova překvapila, nedal to na sobě znát. Vyzývání pokračovalo, aniž by povolil stisk: „Gabrielo z Lidského světa, vyzývám tě na souboj jménem atranu. Ve tvém světě, demone.“

Před očima se mi zatmělo. V uších mi vybuchly rudé gejzíry. Nikdy bych nečekala, že to co jsem sama vyslovila nejméně stokrát, někdo řekne mně.

Zpátky do reality! Pod nohama jsem měla střechu jedné z městských fabrik. Nad hlavou mi funěly komíny. Zase v normálním světě a v normálních šatech. Zvolila jsem si prostředí, které znám nejlíp. Klášter, kde jsem vyrostla, nestojí daleko. Ulicemi pode mnou proudily davy lidí a mezi nimi si razili cestu drožkáři. Jistě byl někde mezi nimi ukrytý ne jeden bojový mnich. Ale pro tuhle chvíli nemohu s pomocí bratří počítat. Tohle je jen mezi mnou a démonem.

Jednou mi otec – teď už si nejsem tak jistá, zda byl mým pokrevním příbuzným – řekl, že na démonovi lze vybojovat jeho svět. Přiznal, že chtít volný vstup do cizího světa je čirý hazard, a ať už je výsledek jakýkoliv, člověk z takového boje nikdy ne-

vyjde čistý. I když vyhraje, ztratí. A ztratí vždycky. Lidská duše, pokud není sama pohlcena démonovou podstatou, není připravená přijmout takovou výhru. Zůstane jeho světem poznamenaná a přijde o své lidské rysy.

Takže jsem v pohodě.

Modrovous se roztančil v mé ruce. Jít proti němu jen se zvířecí silou nebyl dobrý nápad.

Podklouzla jsem démonovi přímo pod pařáty. Švihla jsem zápěstím a břit se zlehka zakouzl do jeho hrudi. První ochutnávka.

„Dost!“ zasípal; najednou byl zase tím šarmantním pánem.

Copak tak rychle? To jsme si moc nezatančili.

„Navrhuji uzavřít remízu!“ zakvílel a jeho útok ochabl.

„O co ti zase jde?“ nechtělo se mi věřit, že by byl tak zbabělý. „Tohle zní jako zásunbní fráze, incube!“

Zašklebil se: „Nejsem incub. Moje jméno zní Leonard, Pán sabatů.“

Nepotřebovala jsem jeho skalp, ale informace.

„Zajímají mě vaše světy. Kdo stojí v jejich čele, jak fungují... Kápní, co víš a nechám tě jít!“ vyzvala jsem ho.

Věděl dost. To, co jsme pokládali za světy útočících démonů, byly ve skutečnosti jen jednotlivé části, buňky oddělené od většího celku, který byl protikladem našeho světa.

Posledních několik desítek let se Svět démonů zmítal v anarchii. Existovalo několik frakcí, snažících se o jeho ovládnutí a Leonard byl hlavou jedné z nich. Druhé největší uskupení vedla bytost zvaná Eurynome.

„Když bych tě zabil, zbavil bych se soupeřky. Bez Eurynome bych se s ostatními frakcemi snadno vypořádal,“ přiznal bez skrupulí.

„Jak jsi mne našel?“